

Tato práce popisuje a hodnotí jak bylo k vzdělávání Romů přistupováno v období komunismu a po roce 1989 hlavně ze strany státní politiky. Práce klade důraz na objasnění současné situace ve vzdělávání Romů.

První část práce mapuje období 1945-1989. Vzdělávání se stává nástrojem asimilace. Záměrem režimu bylo zcela odstranit romský jazyk a kulturu. Školský systém nerefletoval odlišnou etnicitu romských dětí, které tak dosahují pouze nízké vzdělanostní úrovně. Tato část se například věnuje tzv. „cikánským“ školám, rozebírá snahy státu o zapojení romských dětí do školní docházky a jejich výsledky. Blíže jsou osvětleny důvody neúspěchů ve vzdělávání Romů např. problémy s vyučovacím jazykem. Nelze opomenout ani kapitolu o výchově a vzdělávání dítěte v romské rodině.

Druhá část práce se věnuje situaci po roce 1989. Navzdory politickým změnám školský systém přítomnost romských dětí dlouhou dobu stále nerefletoval. Určitý zlom nastal v letech 1997-2000, kdy vládní opatření začala být uváděna do praxe. Tato část práce tedy rozebírá vládní ustanovení, koncepci integrace, školský zákon a další důležité dokumenty ve vztahu ke vzdělávání Romů. Popisuje různé příčiny neúspěchů romských dětí ve vzdělávacím systému v tomto období. Zabývá se diskriminačním a segregáčním faktorem. Pozornost je věnována nástrojům umožňujícím romským dětem rovnoprávný přístup ke vzdělání např. přípravné třídy, asistent pedagoga atd. a jejich využívání v praxi. Práce upozorňuje na problém zavádění vyrovnávacích postupů všude kde je třeba. Školy a pedagogové v mnoha případech nejsou těmto změnám příliš nakloněni. Zmíněna je také otázka národního školství a soukromých škol.

V současnosti je vzdělávání považováno za hlavní nástroj integrace a klíč k řešení sociálních problémů romské komunity. Doufejme, že opatření budou úspěšně využívána, aby se všem dětem dostalo rovnocenného vzdělání v hlavním vzdělávacím proudu.